

Тривога

Повітряна тривога по всій країні
так наче щоразу ведуть на розстріл
усіх
а цілять лише в одного
переважно в того, хто скраю

Сьогодні не ти, відбій

5 квітня 2022

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Слово у словнику [майбутнє]

Майбутнє — те, про що ми запитуємо
одна одну в затишші:
ти бачиш його?
ти можеш його побачити?

Ось вона запитує і пояснює:
бо я не бачу його, не бачу.
Мружиться.

Недавно, — розповідає, —
я почала трохи бачити
«завтра», далі — нічого, темно.

Крізь її темряву ми і йдемо сонячною
Оболонню: дві жінки
й один собака.

У надто помітній тиші я раптом чую,
як стверджую:
я бачу майбутнє,
я бачу країну після війни.

Зупиняємось (можливо, просто пес
тягне нас двох до дерева,
яке ще не зацвіло).

Жінка дивиться на мене.
Я — поза неї, туди, де має бути все те,
про що я говорю так впевнено
й життєствердно, як українське
Суспільне радіо.

Водночас, — все ж додаю, щоби
не здатись їй божевільною чи
брехухою, — я не певна, чи росіяни
не накриють нас іскандерами
просто зараз.

Ну так, — погоджується вона
і дивиться на свого собаку.
(Що вона робитиме з собакою
під російськими іскандерами?)

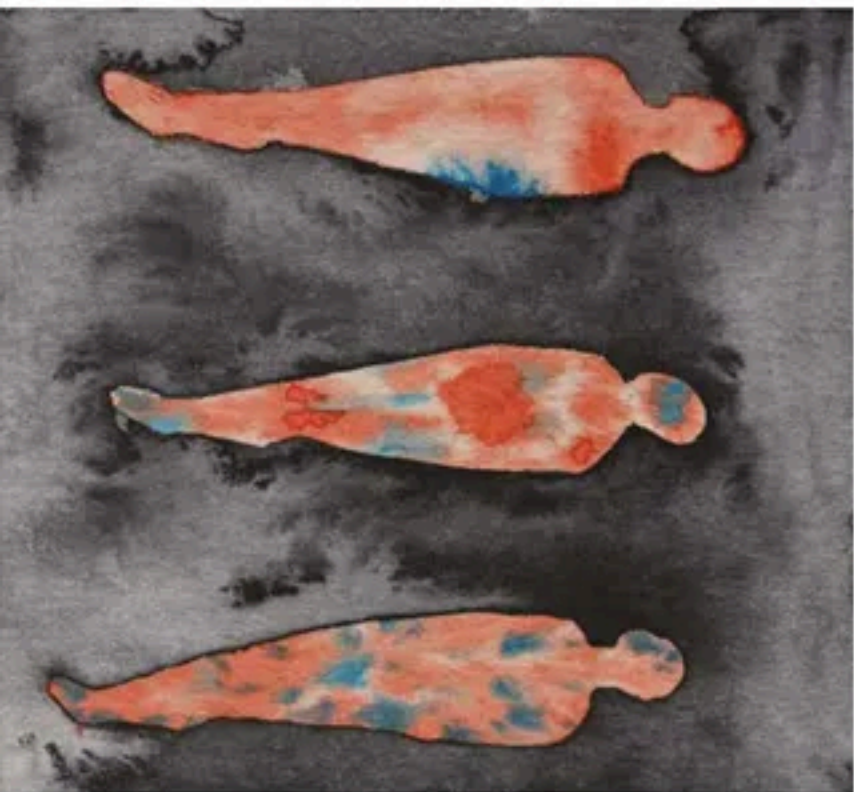
І тут же вигукує із захватом: але ти бачиш!

Ми йдемо весняним Києвом: двоє жінок і пес.
Так наче пливемо в морі після кораблетрощі.
Я бачу землю: «Земляяя!»
Ніхто з нас не знає, чи допливе.
Але повторюємо, передаємо одна одній
благую звістку в холодній воді: земля.

І та, що гукнула першою, боїться
зізнатись, що сумнівається.
Що в неї короткозорість,
астигматизм і віра.
Повторює сама собі: ні, я ж бачила.

Та й воно ж все одно десь є.
Десь воно має бути:
майбутнє.

14 квітня 2022



Втрати української армії

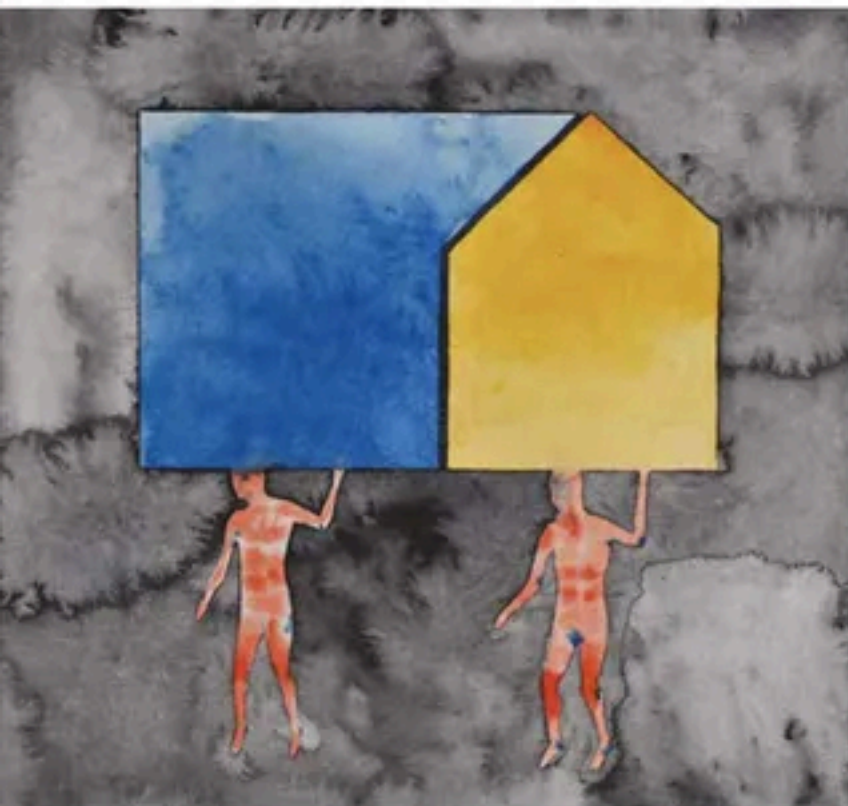
Цифри втрат нашої армії засекречені.
До кінця війни цифр не буде.

Буде сусід, чоловік дивачки,
яка саджала червоні квіти.
Друг, який нікого не попередив.
Викладач, якого ми так любили.
Та дівчинка, яка усіх дратувала.
Художник, який завжди всім подобався,
але, здається, любив ту дівчинку.

В ім'я державної таємниці
клянуся: я загиблих не рахуватиму.
Не рахуватиму до нестями
і до кінця війни.

(Насправді я починала — збилась)

7 травня 2022



Історія для повернення

Коли Міра виходила з дому, взяла
намистину зі шкатулки

Коли Тім виходив з міста, підняв
камінчик на вулиці

Коли Ярка лишала сад, взяла
кісточку абрикоси

Коли Віра виходила з дому,
то не взяла нічого

Скоро я повернусь, сказала
і нічогосінько не взяла

Міра виростила шкатулку із намистини
ростить новий дін в шкатулці

Тім почав нове місто з каменю
місто схоже на рідне
тільки моря немає

Ярка посадила кісточку абрикоси
довкола кісточки сад став Ярчин